

Sygn. akt II Ka 450/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Ruszala

Protokolant: Wioletta Pelczar

przy udziale Przedstawiciela Oskarżyciela Publicznego Pomorskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Gdyni starszego asp. celno-skarbowego - **Adama Uliasa**

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2018 roku w Krośnie

sprawy **M. B.** syna A. i L. ur. (...)

w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 87 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 23 października 2017 roku, sygn. akt II K 61/17

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 1 820 zł

(tysiąc osiemset dwadzieścia złotych) w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych).

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Krośnie rozpoznawał sprawę M. B. oskarżonego o to, że w dniu 25 maja 2016 r. w G. dokonując zgłoszenia do procedury dopuszczenia do obrotu mienia przemieszczenia w postaci samochodu marki (...), o numerze nadwozia (...) i dwóch krzeseł, podał nieprawdę do „Listy mienia przemieszczenia”, stanowiącej załącznik do zgłoszenia celnego (...) (...) (...) przez wskazanie, że rzeczy te służyły jemu w trakcie pobytu za granicą od roku 1980 do dnia 14 kwietnia 2016 r. i że z dniem 15 kwietnia 2016 r. przeniósł swoje centrum życiowe do Polski i nie korzystał ze zwolnienia należności celno-podatkowych w myśl Rozporządzenia Rady (WE) Nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r., ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, gdyż z „Listy mienia przemieszczenia” stanowiącej załącznik do zgłoszenia celnego (...) z dnia 27 lipca 2012 r. wynika, że pobyt jego za granicą trwał od grudnia 2008 r. do lipca 2012 r., w wyniku czego naruszył art. 3 Rozporządzenia Rady (WE) Nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tj. Dz. U. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) oraz art. 112 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (tj. Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 z późn. zm.), poprzez nieprzeniesienie miejsca stałego zamieszkania z państwa trzeciego na obszar Wspólnoty, przez co naraził na uszczuplenie należność celną w kwocie 15.726 zł oraz podatki w łącznej kwocie 32.176 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 87 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia z 23 października 2017 r., sygn. akt II K 61/17 Sąd Rejonowy w Krośnie:

I. uznał oskarżonego M. B. za winnego tego, że w dniu 25 maja 2016 r. w G., dokonując zgłoszenia do procedury dopuszczenia do obrotu mienia przemieszczenia w postaci samochodu marki (...) o numerze nadwozia (...) i dwóch krzeseł, wprowadził w błąd organ uprawniony do kontroli celnej w ten sposób, że podał nieprawdę do „Listy mienia przemieszczenia”, stanowiącej załącznik do zgłoszenia celnego (...), przez wskazanie, że rzeczy te służyły jemu w trakcie pobytu za granicą od roku 1980 do dnia 15 kwietnia 2016 r. i że z dniem 15 kwietnia 2016 r. przeniósł swoje centrum życiowe do Polski i nie korzystał ze zwolnienia należności celno-podatkowych w myśl Rozporządzenia Rady (WE) Nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, gdyż z „Listy mienia przemieszczenia”, stanowiącej załącznik do zgłoszenia celnego (...) z dnia 27 lipca 2012 r., wynika, że pobyt jego za granicą kraju trwał od grudnia 2008 r. do lipca 2012 r., w wyniku czego naruszył art. 3 Rozporządzenia Rady (WE) Nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tj. Dz. U. Nr 117, poz. 1054 z późn. zm.) oraz art. 112 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (tj. Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 z późn. zm.) poprzez nieprzeniesienie miejsca stałego zamieszkania z państwa trzeciego ma obszar Wspólnoty, przez co naraził na uszczuplenie należności celnej w kwocie 15.726 zł oraz podatki w łącznej kwocie 79.409 zł, tj. popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 87 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na zasadzie art. 87 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych, ustalając jedną stawkę dzienną na kwotę 150 zł;

II. na zasadzie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci samochodu marki C. (...) o numerze nadwozia (...) i dwóch krzeseł, szczegółowo opisanych w postanowieniu w przedmiocie uznania za dowód rzeczowy z dnia 12 lipca 2016 r. RKS (...) (k. 61);

III. na zasadzie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 690,50 zł, w tym opłatę w kwocie 180 zł.

Wyrok powyższy zaskarżony został apelacjami przez obrońców oskarżonego oraz przez oskarżonego.

Obrońca oskarżonego adw. L. K. zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na:

a) przyjęciu, że oskarżony – w oparciu o rozporządzenie rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustalające wspólnotowy system zwolnień celnych oraz ustawę z dnia 11 marca 2005 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) i ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 108 z 2011, poz. 626 z późn. zm.) nie spełnia wszystkich przesłanek określonych w tym rozporządzeniu do ponownego skorzystania z instytucji tzw. „mienia przemieszczenia”;

b) uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. wynikającą z oparcia wyroku wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego, a pominięcia dowodów korzystnych, bez należytego umotywowania takiego stanowiska;

3. obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 87 § 3 k.k.s. i art. 56 § 3 k.k.s., wynikającą z błędnego zastosowania tych przepisów do faktycznych ustaleń.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu (zmodyfikowanego) czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego adw. M. W., skarżąc powyższy wyrok w całości, zarzucił;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie, że oskarżony dokonując w dniu 25 maja 2016 r. zgłoszenia celnego o objecie procedurą celną umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, naruszył art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz art. 112 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony miał dwa centra życiowe – jedno w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej i drugie w Rzeczypospolitej Polskiej, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W oparciu o wskazane zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu aktem oskarżenia czynów.

Oskarżony M. B. własnoręcznie sporządzoną apelacją od powyższego wyroku oparł na zarzutach obrazy art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k.

Podniósł, iż wyrok ten jest błędny i krzywdzący, gdyż nie naruszył żadnego przepisu prawa karnego, a za niedokładności i nieścisłości postępowania przygotowawczego nie może ponosić ujemnych konsekwencji.

Przedstawiając swoją wersję zdarzenia i jego ocenę oskarżony wskazał, iż cała sytuacja spowodowana została nieprofesjonalnymi czynnościami celnymi.

W oparciu o wskazane zarzuty i argumentację oskarżony wniósł o uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w całości.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonego, jak i apelacja oskarżonego, nie są uzasadnione, w konsekwencji czego żaden z wniosków w nich sformułowany nie mógł być uwzględniony.

Przeprowadzona w sprawie ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Orzekający nie wykracza poza zakreślone przepisem art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. granice swobodnej sędziowskiej oceny, a także nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych oraz nie jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, a tym samym musi korzystać z ochrony zagwarantowanej jego treścią.

Orzekając o sprawstwie oskarżonego Sąd Rejonowy oparł się na dowodach, którym w sposób uprawniony przyznał walor wiarygodności.

Właśnie takie dowody, uzupełnione zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, uznane za wiarygodne, legły u podstaw ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, co jest oczywiste i w pełni odpowiada treści art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i w żaden sposób nie narusza zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oraz rozważania prawne, uznając, że postępowanie dowodowe wyczerpało zakres sprawy, zaś ocena dowodów oraz wyciągnięte z nich wnioski są

uprawnione. Nie ma natomiast niczego, co kazałoby zebrane dowody ocenić inaczej, jak chcieliby tego obrońcy oskarżonego oraz oskarżony.

Stawianie w apelacji przez obrońcę oskarżonego adw. L. K., jak i w apelacji przez oskarżonego, zarzutu naruszenia prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.), tj. art. 87 § 3 k.k.s. i art. 56 § 3 k.k.s. poprzez ich błędne zastosowanie - przy jednoczesnym kwestionowaniu ustaleń faktycznych Sądu Orzekającego (art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.), dotknięte jest natomiast błędem logicznym.

Nie sposób bowiem skutecznie podważać zastosowania przepisów prawa materialnego na podstawie ustaleń faktycznych, które jednocześnie również są kwestionowane. W takiej sytuacji podstawą apelacji może być wyłącznie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, tj. art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Zarzut obrazy prawa materialnego ma bowiem rację bytu wyłącznie wówczas, gdy odwołujący się nie kwestionuje treści poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Naruszenie tego prawa polega mianowicie na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.

W każdej innej sytuacji zarzut obrazy prawa materialnego musi być oceniany jako przedwczesny i może pozostać poza granicami rozpoznania (tak np. Kodeks postępowania karnego – Komentarz P. Hofmański, E. Sadzik i K. Zgryzek, Wydawnictwo C. H. Beck – Warszawa 2004 - tom II str. 603 – 604 teza 3, także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1974 r., sygn. akt V KR 212/74).

Nie sposób bowiem konstruować ustaleń faktycznych mających podlegać subsumcji pod normę prawa karnego w oparciu o materiał dowodowy uznany za niewiarygodny, co winno być oczywiste.

Tymczasem Sąd Orzekający władny był, opierając się w tym zakresie na zeznaniach świadków K. P., B. P., M. G., S. S., M. T., W. P., Ł. N., jak również częściowych wyjaśnieniach oskarżonego, czy też na przedłożonej przez oskarżonego dokumentacji w postaci rachunków za czynsz i media uiszczane w USA, czy też dokumentacji z firmy w USA ustalić, wbrew stanowisku oskarżonego, iż w istocie oskarżony M. B. miał jednocześnie dwa centra życiowe – jedno w USA, a drugie w Polsce, w konsekwencji czego nie sposób w jego sytuacji uznać, iż w 2016 r. miało miejsce przeniesienie jego miejsca zamieszkania z państwa trzeciego (USA) na obszar celny Wspólnoty (do Polski), co stanowi warunek sine qua non zastosowania wobec niego zwolnienia z należności celnych przywozowych, a tym samym jego ekskulpowania od postawionego mu zarzutu popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 87 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Oskarżony bowiem realizował równocześnie swoje sprawy życiowe zarówno w USA, jak i w Polsce.

Jak wynika z zebranych w sprawie ww. dowodów, słusznie uznanych przez Sąd Orzekający za wiarygodne, M. B. do USA wyjechał w 1980 r. W USA mieszkają jego dzieci oraz żona, która opiekuje się dzieckiem ich córki. Oskarżony jest właścicielem położonego tam mieszkania, zaś do roku 2012 r. był współwłaścicielem firmy budowlanej, w której, jak wyjaśnił, do chwili obecnej jest zatrudniony na stanowisku Licencjonowany Operator Dźwigu. Tam też rozlicza się z dochodów uzyskanych w USA. Do pracy stawia się wówczas, gdy powiadomiony zostanie o takiej konieczności przez byłego współnika.

Z kolei w Polsce jest on właścicielem domu w K., właścicielem części kamienicy z lokalem użytkowym o pow. 120 m² oraz prowadzi działalność gospodarczą w postaci lokalu gastronomicznego (...) w K., jak również prowadzi pensjonat w P.. Od 2010 r. księgowość prowadzi mu Biuro (...) w K..

Nie sposób zatem uznać, czego oczekują apelujący, iż centrum życiowe oskarżonego zlokalizowane było wyłącznie w USA, a nie równocześnie w Polsce, lub odwrotnie.

Prawidłowo Sąd Orzekający ustalił, iż oskarżony po raz pierwszy skorzystał ze zwolnienia z należności celnych przywozowych tzw. „mienia przesiedlenia” w dniach 27 lipca 2012 r. oraz 22 stycznia 2013 r., kiedy to dokonał on zgłoszeń celnych w ramach mienia przesiedlenia, co pozwoliło mu na sprowadzenie z USA na obszar Wspólnoty, bez obowiązku poniesienia należności celnych, mienia w postaci m.in. samochodów C., M. (...) oraz H. (...) (k. 66). Pomimo tego oskarżony, dokonując w dniu 25 maja 2016 r. zgłoszenia do procedury dopuszczenia do obrotu mienia przesiedleńczego w postaci samochodu C. (...), oświadczył iż nie korzystał dotychczas ze zwolnienia należności celno-podatkowych na podstawie Rozporządzenia Rady (WE) Nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. U. UE. L. 2009.324.23).

Świadomość po stronie oskarżonego nieprawdziwości tego ostatniego oświadczenia nie może budzić wątpliwości.

Oskarżony wprawdzie wiosną 2014 r. wyjechał z Polski do USA, lecz bez zamiaru opuszczenia Polski i ponownego zamieszkania w USA, o czym świadczy choćby pozostawienie w domu w K. psa, którym podczas jego nieobecności opiekować się miał jego sąsiad W. P., co też czynił. Tym samym zamiarem oskarżonego nie była zmiana miejsca zamieszkania w USA, lecz jedynie wyjazd tam, na czas nieokreślony, bez zrywania więzi z miejscem pobytu w Polsce oraz prowadzoną w Polsce działalnością gospodarczą. W przeciwnym wypadku nie pozostawiałby on psa w Polsce, prosząc sąsiada o opiekę nad nim.

Również wyjaśnienia samego oskarżonego przeczą przyjęciu aby jego wyjazd z Polski stanowił zmianę miejsca zamieszkania, w rozumieniu przepisów powyższego Rozporządzenia, skoro oskarżony wyjaśnił, iż jego ostatni wyjazd do USA motywowany był chęcią pomocy koledze, którego firma otrzymała bardzo duży kontrakt i on zdecydował się wyjechać na okres roku – dwóch, aby koledze w tym kontrakcie pomagać (wyjaśnienia oskarżonego k. 259/2).

Wobec tego przyjazd oskarżonego w 2016 r. od Polski nie stanowił zmiany jego miejsca zamieszkania, skoro z zamieszkania w Polsce nie zrezygnował on w 2014 r.

Tymczasem, zgodnie z art. 3 powyższego Rozporządzenia, zwolnienie z należności celnych przywozowych przysługuje osobom fizycznym, przenoszącym swoje miejsce zamieszkania z państwa trzeciego na obszar celny Wspólnoty.

Wg art. 4 Rozporządzenia, zwolnienie ograniczone jest do mienia osobistego, które w przypadku towarów nieprzeznaczonych do konsumpcji, było używane przez osobę zainteresowaną w jej poprzednim miejscu zamieszkania przez co najmniej sześć miesięcy przed datą, w której osoba zainteresowana przestała zamieszkiwać w państwie trzecim, które opuściła (a), jest przeznaczone do użytku w takim samym celu w nowym miejscu zamieszkania (b).

W wypadku przyjazdu oskarżonego do Polski w 2016 roku, Polska, co oczywiste, nie był nowym miejscem zamieszkania , w rozumieniu przepisów powyższego Rozporządzenia.

W przypadku oskarżonego brak jest zatem podstaw do przyjęcia, by przyjeżdżając w 2016 r. z USA jednocześnie przeniósł on swoje miejsce zamieszkania do Polski oraz zrezygnował z zamieszkania w USA.

Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 r., w sprawie C-528/14, w punkcie 2 stwierdził, iż art. 3 rozporządzenia nr 1186/2009 ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych należy interpretować w ten sposób, że dla celów stosowania tego artykułu dana osoba fizyczna nie może posiadać jednocześnie zwykłego miejsca zamieszkania w państwie członkowskim i w państwie trzecim.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego adw. M. W., Trybunał Sprawiedliwości w wyroku tym nie stwierdził jednak, iż nie jest możliwe posiadanie przez osobę fizyczną jednocześnie miejsc zamieszkania w państwie członkowskim i w państwie trzecim, lecz wyjaśnił, iż w przypadku zaistnienia u osoby fizycznej jednocześnie miejsca zamieszkania w państwie członkowskim i w państwie trzecim, art. 3 ww. rozporządzenia w stosunku do takiej osoby zastosowany być nie może.

Podstawą do zwolnienia od podatku od towarów i usług, zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, jak również zwolnienia od podatku akcyzowego samochodu osobowego, zgodnie z art. 112 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, jest przeniesienie miejsca zamieszkania z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju, co w przypadku oskarżonego nie miało miejsca.

Konsekwencją prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie jest właściwa ich subsumpcja pod normy karno-skarbowe z art. 87 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Nie budzi bowiem wątpliwości, iż oskarżony, składając w dniu 25 maja 2016 r. w organie celnym zgłoszenie do procedury dopuszczenia do obrotu mienia przesiedlenia w postaci samochodu m-ki C. (...) oraz dwóch krzeseł, wprowadził w błąd organ uprawniony do kontroli celnej, podając do „Listy mienia przesiedlenia”, stanowiącej załącznik do zgłoszenia celnego, oświadczając pod odpowiedzialnością karną, iż rzeczy te służyły mu w trakcie pobytu za granicą, który rozpoczął w 1980 r., a zakończył w dniu 15 kwietnia 2016 r. i z datą ta przeniósł swoje centrum życiowe do Polski oraz że nie korzystał ze zwolnienia należności celno-podatkowych w myśl rozporządzenia Rady (WE) Nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, podczas gdy w 2012 r. korzystał on już z przesiedlenia mienia, a przed ponownym przesiedleniem mienia prowadził swoje sprawy życiowe zarówno w USA, jak i w Polsce, narażając tym samym należność celną na uszczuplenie w kwocie 15.726 zł oraz narażając podatki na uszczuplenie w łącznej kwocie 79.409 zł.

Apelacje obrońców oskarżonego oraz apelacja oskarżonego kwestionują wyrok w całości, zatem także w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary.

Wymierzona oskarżonemu kara grzywny w liczbie 120 stawek dziennych, przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważnej kwocie 150 zł, uwzględnia stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości jego czynu, jak również zasady prewencji indywidualnej i generalnej i nie jest to kara rażąco surowa.

Decydując się na orzeczenie kary grzywny w takim jej wymiarze, Sąd wskazał na znaczny stopień winy oskarżonego oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Kara grzywny odpowiada także warunkom majątkowym i możliwością zarobkowym oskarżonego oraz realizuje cele kary w zakresie prewencyjnym i zapobiegawczym.

Orzekając przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci samochodu osobowego m-ki C. (...) i dwóch krzeseł, Sąd był związany przepisem art. 30 § 3 k.k.s., zgodnie z którym w przypadkach określonych m.in. w art. 87 § 1-3 k.k.s. ustawodawca nałożył obowiązek orzeczenia przepadku przedmiotów wymienionych w art. 29 pkt 1 lub 2 k.k.s., tj. przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa skarbowego lub przedmiotów stanowiących mienie ruchome, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego.

Wobec obligatoryjnego (obowiązkowego) orzeczenia przepadku przedmiotów, bez znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia w tym zakresie pozostaje podnoszona przez oskarżonego okoliczność, iż wartość samochodu znacznie przekracza opłatę celna i akcyzę, w sytuacji gdyby doszło do oclenia zgodnie z przepisami ww. mienia.

Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy stosownie do treści art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 437§ 1 k.p.k., art.438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. i 456 k.p.k.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o art.113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 636 § 1 k.pk. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (tj. jedn. Dz. U. z 1983 r. poz. 223 z późn. zmianami).